

GORSKI ŠKRAT HEJHOJ

Pravljica

Besedilo: Darinka Kobal
Ilustracije: Tamara K. Lavrič

Ko sta zvečer ded in Jan pripravljala vsak svoj nahrbtnik, je Jan rekel dedu: »Glej, da ne boš pozabil vzeti prazne vrečke! Smeti morava prinesiti nazaj v dolino.«

Ded je vnučka pogledal izpod košatih obrvi, ubogljivo pokimal in spravil vrečko: »To je lepo od tebe. Upam, da tako ravnajo vsi cicihribci.«

»Vsi že ne! Samo tisti pravi, je rekla naša vzgojiteljica Urša,« je odrezavo odvrnil deček, ded pa dodal: »Zdaj le brž spat. Zgodaj bova vstala, vzela imenitno malico in odrinila na pot.«

Ko sta prehodila že lep kos poti, je ded zaklical: »Heeej, hoooj!«

»Koga kličeš, dedo?« ga je začudeno vprašal Jan.

»Škrata Hejhoja!«

»Škrata Hejhoja? Še nikoli nisem slišal zanj.«

»To je gorski škrat. Ko ga pokličem, se mi oglasi. Ve, da sem na planini, in pride, da pazi name. Gleda, da se ne spotaknem, da ne padem, da ne zaidem, da se ne izgubim ...«

Prisluhnila sta, poslušala in napetost je naraščala, vse dokler nista zaslišala gromkega glasu: hhheeejjhooojj!

Tedaj se je Jan nasmehnil in odkimal. »Dedo, dedo. Ti misliš na odmev! To ni škrat, to je odmev.«

»Tako praviš ti, jaz pa pravim, da je to škrat. Če mi ne verjameš, boš videl, kako hitro bo priskakljal do naju.«

»Videl ga bom? Reees? Še nikoli nisem videl živega škrate,« se je razveselil Jan.

»Ooo, saj ga tudi danes ne boš! Mogoče boš videl mušnico.«

»Muušnicooo?«

»Ja, ja, mušnico. Ta škrat ima namreč rdečo čepico. Če jo potegne čez glavo, se spremeni v mušnico. Zato ne smeš nikoli brcniti nobene gobice. Niti mušnice ne! Kajti če bi slučajno brcnil škrate, bi se ti ta hudo maščeval.«

»Tega ti pa že ne verjamem, dedo!« ga je prekinil vnuček, a je previdneje nadaljeval s hojo in skrivaj pogledoval na obe strani poti. ●

